

[Enggaard.]

opgaven med mindre personaleforbrug, som også hr. Christophersen var inde på det.

En overgang til bloktilskud i stedet for procentvise refusioner af udgifterne er et middel, som formentlig vil inspirere kommuner og amter til at spare på ressourcerne, men det er næppe nok. I mange tilfælde er personalenormeringer en bestanddel af overenskomsterne, oprindeligt sluttet mellem organisationserne og den pågældende fagminister, i de seneste år under lønningsministeriets medvirken. Hvor der er sket en udvikling i retning af et højt antal normerede stillinger i forhold til opgavens omfang, eller hvor der stilles urimelige krav til kvalifikationer for at udføre arbejdet, må det offentlige frigøre sig for sådanne aftalemæssige bindinger. Jeg noterer, at økonomiministeren har udtrykt en tilsvarende hensigt i sin redegørelse.

I det hele taget er der behov for, at folketinget følger den offentlige personalepolitik op. Jeg henviser her til betænkningen vedrørende tjenestemandsløvene fra 1969, hvor der blev opstillet en række forudsætninger af et enigt folketing. En af disse forudsætninger var, at der kom bredere ansættelsesområder, så en større smidighed i ansættelsen kunne blive resultatet. Stillingsvurdering og åremålsansættelser i bl. a. ledende stillinger var et andet mål. Jeg vil finde det nødvendigt, at der kommer en drøftelse også af disse mere generelle personalepolitiske spørgsmål, fordi disse forudsætninger er med til at danne grundlaget for en smidig tilpasning af det offentlige apparat efter behov og udvikling.

Folketingets politisk-økonomiske udvalg har netop besluttet, at denne sommer skal anvendes til møder om den langsigtede sparepolitik. Jeg finder, at personalesiden er en så vigtig tværgående faktor, at den bør behandles med stor alvor og sideløbende med besparelsesmulighederne i de enkelte sektorer.

Dahlgaard (RV):

Jeg skal begynde med en politisk bemærkning. Det er i disse dage tre år siden, at perspektivplan I blev drøftet her i folketinget. På væsentlige områder sagde den det samme, som nu bliver gentaget i PP II. PP II siger også mange andre ting, men den

siger på væsentlige områder det samme som PP I, nemlig: nedsæt væksttempoet i de offentlige udgifter og det offentlige ressourceforbrug, hold igen på boligbyggeriet og nedsæt de direkte og indirekte tilskud til boligproduktion og boligforbrug. Hvorfor er vi nu i den situation, at disse ting på ny skal siges til os? Hvorfor har vi ikke i højere grad vist os i stand til her i folketinget at efterleve de gode råd, som vi fik for tre år siden?

Vi kender alle sammen svaret på det. Det skyldes ufordragelighed mellem de politiske partier. Den daværende oppositionsleder, J. O. Krag, betegnede PP I som en samling tal, og det var tydeligt, at socialdemokratiet ikke var interesseret i dem. Under valgkampen i 1971 gav partiet kostbare løfter, som den socialdemokratiske regering derpå var forpligtet til at indfri. Det skete i et hastigere tempo, end der var realøkonomisk baggrund for.

Kulegravningsbanden i foråret 1972 var et forsøg på at få gennemført besparelser i samarbejde mellem partierne. Det mislykkedes, og en af grundene var, at den daværende regering sammen med sit støtteparti ville anvende de sparede penge på en måde, som de, man ville spare sammen med, ikke kunne tilslutte sig. Man blandede økonomisk saneringspolitik op med særinteressers varetagelse. På et sådant grundlag kan samarbejdet mellem partierne naturligvis ikke bygge.

Jeg tror, der er grund til at minde også den regering, der nu står for roret, om dette hændelsesforløb. Hvis der bliver grundlag for den opfattelse, at arbejdet med den langsigtede saneringspolitik på ny skal blandes op med særinteressers varetagelse, så løber vi ind i fortsat politisk ufordragelighed, og så er slaget på forhånd halvvejs tabt. Det ville være rimeligt, om regeringen vurderede bl. a. sin boligpolitik ud fra dette synspunkt. Jeg siger dette for at slå fast, at det skær, som saneringspolitikken kan strande på endnu en gang, det er ikke manglende forståelse for omfanget og alvoren af de problemer, som PP II behandler. Det er manglende samordning af de politiske kræfter, der er den mest iøjnefaldende risiko. Det nytter ikke det fjerneste at skabe samordning mellem statsmagt, arbejdsmarked og erhvervsliv eller mellem statsmagt